

FOESI-JAMA. *)

Foesi-jama, heerlijke berg! Ik prijs al wat er schoons is in mijn liefelijk land der opgaande zon, maar boven alles prijs ik u, schoone bergtop, waarteeke van de eenheid en de grootheid van mijn vaderland. Gij hebt niet bestaan zonder ons, en wij hebben niet bestaan zonder u. Van alle bergtoppen, tientallen van uren in het ronde, zien wij u, en als we de zee opgegaan zijn, roept gij ons weer naar huis. Gij wilt niet, dat de kinderen des lands in den vreemde zwerven; gij staart ze na, en zijn ze zelfs dertig uren van de kust, dan wenkt gij ze met het witte hoofd.

't Is vijf en twintig eeuwen thans, dat onze voorvaderen uit het Westen kwamen, de zon tegemoet. Van waar, dat weet niemand te zeggen, maar een langen tocht hadden ze afgelegd, en aan de oevers van de Gele Zee was geen plaats meer voor hen. Toen bouwden ze schuiten, en ze staken over naar het eiland Nippon, het land van den zonsopgang. Aan de kusten zetten ze zich neer, en ze zochten hun brood in het water: ze vischten tusschen de vele eilanden en rotsen. Doch weldra gingen ze aan land, en ze vonden regelmatige rijen van bergen, evenwijdig aan de kust met smalle dalen er tusschen, waardoor snelle rivieren voortschoten. Liefelijk was het land. En schoon was de plantengroei, en onze vaderen ontgonnen de velden en bebouwden den akker met rijst en met thee en met graan, dat ze weldra leefden in overvloed.

Toen kwaamt gij, schoone berg. Er waren reeds vulkanen, die door hun uitbarstingen de bewoners deden vreezen van angst, maar juichen ook van bewondering; doch die bergen waren geen reuzen als gij. Gij waart nog niet. Onze zevende Mikado was echter nauwelijks vier jaren gezeten op zijn troon, of gij kwaamt om Japans berg der bergen te zijn. Over een groote uitgestrektheid heeft de aarde gebeefd, en de golven der zee hebben gesteigerd van ontzetting, toen gij, geweldige, opreest uit de diepte om u duizenden van Meters hoog te verheffen. Uw grondstof hebt gij genomen uit de ingewanden der aarde, en de grond is ingezonken, waar thans het meer Biwa zijn wateren spoelt in de nabijheid van de oude keizersstad Kioto. Ontzettend is de schok geweest van uw verheffing, en vreeslijk woelde de lavagloed in uw binnenste, die den omtrek overstroemde en overdekte.

Doch ge zijt tot rust gekomen, al hebt ge zeven malen gebruld van woede, zeven malen ontsteltenis verspreid in den lande. Maar onze vijand waart ge toch niet; gij zijt onze berg, onze eigen berg, dien we liefhebben, omdat van onze geboorte aan onze blik heeft gerust op uw schoone lijnen, op het groen van uw helling, op de sneeuw van uw top, grooter veld vormend in den winter, verdwijnend, als de zomerzon op haar felst brandt.

De zomerzon, de zon van Japan, het zonneland, het land der rijzende zon. Als die zon oprijst in het Oosten, uit den schoot der wateren van den Grooten Oceaan, dan zijt gij de eerste, die haar aanschouwt. Uw top schittert in den gloed, als de nacht nog ligt in de dalen en de schemering op de bergrijen. En hoe meer het licht daalt langs de lijn van uw helling, des te nader komt ons de dag. Dat gij in 't licht zijt, is ons profetie van den

komenden dag, en als de dag reeds weer gezonken is in de Japansche Zee, dan zegt de lichtglans op uw top ons, dat de zon haar trouwe Japan niet vergeet, maar wederkomen zal, als ze de landen van het Westen beschenen heeft.

Wij gaan op naar uw top om te aanbidden. Neen, als de sneeuwmantel uw hooge schouders dekt, dan kunnen wij niet, want wij zijn kinderen der zon, kinderen der warmte. Maar in de maanden van den zomer, als de zon haar volle kracht ontwikkelt, dan verdwijnt uw sneeuw, en de weg is ons vrij naar uw krater. In den namiddag trekken we op, want we moeten negen uren gaan om uw top te bereiken, en we willen er zijn in de duisternis van den nacht, opdat de morgen te heerlijker zij. Gij schrikt ons niet af door kloven en spleten en afgronden; gij geeft ons gaarne den vrijen gang naar uw hoogte, om de zon te aanbidden, want gij hebt de zon lief als wij. In groote scharen trekken wij voort, tot we staan aan den rand van uw peiloozen krater, tot we staan op uw hoogste punt, aan den kant van het Noord-Westen. Daar hebben we onze tempels en onze kapellen, en daar zien we uit met smachtende blikken, tot de lucht boven de zee zich kleurt met bleeken, met rooden, met gouden gloed. En dan komt ze, de zon van Japan, en schittert ons in de oogen, terwijl beneden ons en achter ons overal nog de duisternis ligt van den nacht. En we werpen ons neder in aanbidding van het wondervol heerlijke licht, dat de zon over het aardrijk werpt, en waarvan ons geliefde vaderland de eerste stralen krijgt, en gij, onze berg, de allereerste.

Menigmaal vragen we ons af, vanwaar toch de zon dat machtige licht heeft. Onze vaderen hebben geloofd aan een godin der zon, een godin, omdat ze zoo vriendelijk is en zoo weldadig, een moeder, wier kinderen wij zijn. Maar goede mannen zijn gekomen uit de landen van het Westen, mannen met bleeke aangezichten en lobbige haren, en ze hebben ons verteld van een eenigen God, die de God is van zon en maan, van hemel en aarde, van Japanners en Westerlingen. Vreemd heeft ons die boodschap in de ooren geklonken. Zouden wij dan het schepsel geëerd hebben in plaats van den Schepper? Zouden er niet, zooals wij meenden, vele goden zijn, van wie de zongodin de eerste, de vriendelijkste, de heerlijkste was? Zou er eenheid zijn in de schepping, en zou ze het werk en de werkplaats zijn van een Eenige? Hoe groot, hoe verheven, hoe heerlijk en hoe heilig, hoe ontoegankelijk zou die God moeten zijn!

Doch de mannen uit het Westen hebben ons verteld, dat die groote God de wereld liefheeft, en dat Hij Zelf den weg heeft gewezen, heeft gegeven, waarop een eindig mensch van de aarde tot Hem kon naderen. Ze spraken over den Zoon van God, die als mensch onder de menschen heeft verkeerd, die de straf der zonde heeft gedragen, en die ook thans nog gereed staat, om allen tot God te brengen, die zich door Hem willen laten leiden. Zou het waar kunnen zijn?

Foesi-jama, heerlijke berg! Gij blikte elken morgen naar het Oosten, om de zon te zien rijzen uit de woelige zee, als de duisternis nog de aarde bedekt. Zou voor de harten van ons volk het licht moeten komen uit het Westen? Zou die Jezus, van Wien de zendelingen spreken, het Licht zijn, dat de wereld verlicht in veel hooger zin dan de zon het ons geliefd vaderland doet? . . .

A. L.

*) Foesi-jama, eigenlijk Foesi-no-jama, d. w. z. de berg Foesi, de hoogste top van Japan, 3745 M. hoog, 30 K.M. van de Z.-O. kust. Ontstaan 286 v. Chr. Uitbarstingen in 799, 863, 937, 1083, 1649, en de laatste in 1707.

